

Het LEUKSTE GAT *in je* CV

VAN DAGELIJKE SLEUR
NAAR AVONTUURLIJKE
WERELDREIS

 NATIONAL
GEOGRAPHIC

NICK MARTIN

INHOUD

Proloog	7
1 Nieuw-Zeeland	11
2 De wijde wereld in	23
3 Op volle zee	45
4 In het land van de onbegrensde mogelijkheden	67
5 De roep van de bossen	87
6 Weer de Pacific	119
7 Zuidoost-Azië	143
8 Home bittersweet home	163
9 Op naar nieuwe avonturen	177
10 De Gringo Trail	191
11 Bienvenidos a Zuid-Amerika!	211
12 Avontuur!	231
13 Weer samen	267
14 Shit gets real	275
Epiloog	315
Nawoord van Anita Vetter	319

*Voor mijn neven Joshua en Samuel.
Besef dat de wereld aan jullie voeten ligt!*

*Voor iedereen die ik tot nu toe op mijn reizen heb ontmoet
en nog zal ontmoeten. Want jullie maken de lotgevallen
in den vreemde zo adembenemend en uniek.*

*Voor mijn familie.
Dank voor jullie support.*

*Voor jou.
Opdat je altijd je hart zult blijven volgen.*

Proloog

El Salvador, 2016

Twee schoten verstoren de geluiden van de nacht. Ik zit meteen rechtop in bed. Het is pikkedonker om me heen. Mijn hart klopt in mijn keel en ik ben op slag klaarwakker.

Blijf kalm. Waar ben je?

Mijn ogen doorboren de duisternis. Ik zit op een krap ledikant in een kleine ruimte zonder ramen. Aan het voeteneind staat een commode, waar mijn rugzak op ligt.

God, waren dat schoten?

Concentreer je. Sluit je ogen. Waar ben je precies?

In El Salvador, bij Borkman. In zijn kamer. De rest van de woning bevindt zich achter het gordijn. Daar slapen Borkman, zijn moeder en zijn broer. Sst, maak ze niet wakker, kom eerst even tot jezelf. Adem in, adem uit. Langzaam.

Waren dat echt geweerschoten? Of was het gewoon vuurwerk? Vast.

Ik beseft dat ik alleen maar probeer mezelf gerust te stellen. Waarom zou iemand op dit tijdstip rotjes afsteken, en waarom dan niet meer dan twee? Maar uitgesloten is het niet – toch...? Ik weet dat mijn hoofd probeert een simpele, onschuldige verklaring te verzinnen, die me wijsmaakt dat alles oké is en ik me niet tot over mijn oren in een gevaarlijke situatie bevind.

Ik zit op de rand van het bed. Het zweet parelt op mijn voorhoofd en druppelt langzaam via mijn slapen naar beneden. Mijn T-shirt plakt tegen mijn rug. Ik ben bang. Ik verroer geen vin en luister naar de stilte in de kamer. Naar het lawaai buiten.

Dat is de herrie van Soyapango, district nr. 13 van San Salvador, de hoofdstad van El Salvador. Ik zit hier midden in het getto

omdat ik over de wereld wil reizen, avonturen wil beleven, mensen en culturen wil leren kennen. Maar in mijn derde nacht zijn er buiten schoten gelost. Mijn hart gaat nog steeds als een razende tekeer. Ik leun met mijn ellebogen op mijn knie en leg mijn hand tegen mijn voorhoofd. Ik heb er wekenlang reikhalzend naar uitgekeken om hierheen te gaan.

Maar dit? Wil ik dit?

Ik luister of er nog meer schoten vallen. Of er mensen dichterbij komen, door de straat rennen of zelfs het huis binnendringen waar ik ben. De atmosfeer is heet en plakkerig.

Kom op, er zal verder echt niets gebeuren. Ik ben bij Borkman, een tandarts. Wie heeft het nou op een tandarts voorzien die zo'n 300 dollar per maand verdient? Borkman woont hier zijn hele leven al. Belangrijker nog: hij leeft nog steeds!

Gegons rond mijn hoofd: muggen alom. Het gezoem werkt op mijn zenuwen. Langzaam maar zeker wordt mijn denken weer helder. Er is nu meer dan een halfuur verstreken en er zijn geen schoten meer gelost. Ik ga langzaam op mijn rug liggen, staar in het donker en adem uit.

De volgende ochtend hoor ik dat een jongen van zeventien door twee kogels om het leven is gekomen.

Ik heb veel meegemaakt op mijn reizen. Sommige belevenissen waren angstaanjagend, zoals in El Salvador, maar vele andere waren mooi, verdrietig of opwindend; dingen die ik op mijn tachtigste aan mijn kleinkinderen zal vertellen als we bij het haardvuur zitten. Dan vragen ze: 'Opa, vertel nog eens van toen.' Ik zal meer verhalen hebben dan ik ze ooit kan vertellen. Maar ze willen steeds dezelfde horen.

'Vertel nog eens van die eerste keer, dat je bij Borkman in El Salvador was.'

En dan zeg ik: 'Die keer bij Borkman? Alweer? Nou, goed dan. Ga maar zitten.'

Ik zal ze vertellen hoe het allemaal is begonnen, dat reizen. Dat ik de hele wereld wilde ontdekken; bergen, zeeën, oceanen. Dat ik de wind wilde voelen en vrij wilde zijn. Onbekende krui-

den proeven en andere culturen ervaren. Dat de drang naar verre landen en de passie voor het leven me naar Midden-Amerika hebben gevoerd, naar een kleine ruimte zonder ramen in een gevaarlijk getto, waar moordpartijen bijna tot de orde van de dag behoorden. Hoe ik daar een vriend voor het leven vond, een tandarts. Ik zal vertellen over de hartelijkheid waarmee zijn familie me verwelkomde en wat een warm bad dat was. Dat dit besef me die nacht gerustgesteld had, zodat ik weer in een droomloze slaap viel.

Ik zal ze vertellen dat de wereld niet alleen maar mooi is, reizen niet alleen maar leuk, en dat angst een dreigend, verschrikkelijk gevoel is. Ik zal ze vertellen dat ik juist daarom gegaan ben, al heb ik meer dan eens gewenst dat ik veilig thuis was. Hoe waardevol het ondanks alles is geweest. En dat het altijd goed is je horizon te verbreden en vertrouwen te hebben. Dat je ook in een vreemd land, als je midden in de nacht wakker wordt met een angst die je nooit eerder hebt gevoeld, diep vanbinnen toch weet dat je doet wat je doen moet.

En dat dit weten je verder brengt op je pad.

Die nacht in El Salvador is inmiddels meer dan drie jaar geleden. Toch denk ik er bijna elke seconde aan terug. Dit soort extreme situaties zet zich als een merkteken vast in je brein. Dat heb ik vaak ervaren, zowel in de jaren daarvoor als de jaren daarna. Als je zo lang over de aardbol hebt gereisd als ik, heb je enorm veel avonturen beleefd – mooie en afschuwelijke, grote en kleine – en die wil ik jullie vertellen. Daarom beginnen we bij het begin...

1

NIEUW- ZEELAND

Terug naar het begin

E nkele jaren daarvoor had ik nog geen benul van dit alles. Ik wist niets van El Salvador, zijn hoofdstad, Borkman, en al helemaal niet van nachtelijk geweervuur. Ik wist niet eens hoe je handig een rugzak inpakt. Integendeel: ik was een doodgewone werknemer in Duitsland die veel op de weg zat.

Na mijn opleiding telecommunicatie en marketing had ik een vaste baan gekregen bij mijn stageplek. Daar voelde mijn chef haarfijn aan dat verkoop me beter lag dan de klantenservice. Het gevolg was dat ik me vanaf toen elke ochtend in pak hees, in een chique dienstwagen stapte en naar klanten ging. Ik demonstreerde onze computersoftware, installeerde demoversies, sloot contracten af en incasseerde provisies.

Van maandag tot en met vrijdag ging ik vroeg uit de veren, dronk een kop koffie, reed naar het werk, rookte een sigaret en werkte van halfnegen tot halfzes. En dan weer naar huis. In het weekend ging ik uit met vrienden: naar de bioscoop, naar feestjes, in de zomer naar festivals. Op zondagavond nestelde ik me stipt om kwart over acht op mijn rode sofa om televisie te kijken.

En op maandag begon alles van voren af aan. Dat ging vierenhalf jaar zo door, dag in, dag uit, slechts onderbroken door vakanties van een of twee weken.

Toen kwam Nieuw-Zeeland.

Om preciezer te zijn: toen kwam maart 2009, en ineens was daar het idee voor een vakantie naar Nieuw-Zeeland. Ik hoef waarschijnlijk niemand uit te leggen wat maart in Duitsland betekent: het schemert als je opstaat en het schemert als je thuiskomt. Daartussenin word je omringd door kunstlicht en in de peukpauzes op het balkon vriezen je vingers eraf. Eind van de herfst komt-ie aanschuifelen, rond de jaarwisseling zit-ie stevig in het zadel en in maart is-ie op z'n ultieme hoogtepunt: de winterdip. Iedereen lijdt aan zomerarmoede, ziet bleek, heeft een te-

kort aan vitamine D en strompelt als een zombie in het rond. Maar wacht eens even... Ik kon er toch voor kiezen dit sombere, grauwe, trieste Duitslandweer drie lange weken te ontvluchten? Op hetzelfde moment was het besluit genomen.

Op naar Nieuw-Zeeland

Blakend van motivatie boekte ik een vlucht via Seoel naar Auckland, reserveerde een camper en trok de oude legerknapsak van mijn vader uit de kast. Mijn eerste echte backpacktrip stond voor de deur! Ik stouwde mijn rugzak vol met van alles en nog wat: twee paar sneakers, slippers, wandelschoeisel, thermo-ondergoed, fleecestevest, regenjack, muts; veel te veel dus.

Een paar dagen later wandelde ik met 30 kilo op mijn rug de luchthaven van Auckland uit en knalde op een muur van brandende zonneshij. Mijn witte, onvoorbereide huid ervoer de temperatuur van 25 graden als een sauna waarin drie opgietingen hadden plaatsgevonden. *Bam!* Ik rukte zo veel mogelijk kleren van mijn lijf, tot ik alleen nog een T-shirt en shorts aanhad, en voelde me zo blij als een kind: 'Joehoeoe! Drie weken vrij! Eindelijk vakantie! Weg van het werk! Alleen maar rondtrekken!'

Met een sensationeel gevoel van euforie strompelde ik verblind door de zon naar mijn camper, een oud geval in alle kleuren van de regenboog, dat bij elke kuil 'yeahhh' de wereld in brulde. Ik mikte mijn rugzak achterin, zette de radio aan en gaf gas. Ik wilde maar één ding: weg uit Auckland, naar de wildernis, de natuur in. Ik wist helemaal niets van Nieuw-Zeeland; alleen dat het er verrekke mooi moest zijn. En dat *The Lord of the Rings* hier was opgenomen.

Doodmoe, maar bomvol endorfine zette ik koers naar het schiereiland Coromandel, 55 kilometer ten oosten van Auckland. Dat is in feite een langgerekte landtong, maar het lijkt een eiland en er zou een beroemd strand zijn: de Hot Water Beach. Bij eb gaan de mensen daarheen om zich in te graven in het zand, waaruit plotseling warm water opstijgt. Door deze kleine, natuurlijke

warmwaterbronnen waan je je dan in een zelfgemaakte was-tobbe.

Dat was het plan. Met mijn landkaart op het stuur en oldskool hiphop uit de speakers reed ik recht op mijn doel af – en er voorbij. Ik had geen flauw idee waar ik was, maar er was in de verste verte geen dampend strand te bekennen. Ik had geen zin om rondjes te rijden en belandde uiteindelijk goedgemutst op een ander strand. Resoluut besloot ik hier te overnachten. Ik sukkelde met mijn campertje naar beneden over het kiezelstrand, sprong uit de cabine en zoog mijn longen vol frisse lucht. Zeelucht!

Een paar uur later was ik ingericht en zat ik met een glas rode wijn op een klapstoeltje bij mijn campingtafeltje voor de open-geslagen zijdeur. Tijdens een strandwandeling had ik wat droog sprokkelhout verzameld, dat nu op een stapeltje aan mijn voeten lag te wachten tot mijn aansteker het in een knisperend kampvuur zou veranderen. Dat was zo gepiept, en als je in Nieuw-Zeeland met een camper op pad bent en een vuurtje maakt, ben je nooit lang alleen. De ene backpacker na de andere voegde zich bij me, onder andere uit Duitsland, Frankrijk, Engeland en Ierland. Op het laatst stond er een hele rij campers en we gingen met ons allen om het kampvuur zitten. Ik waande me in het paradijs.

Ondanks mijn vermoeidheid was slapen het laatste waaraan ik dacht. Ik was zo opgewonden over alles wat me nog te wachten stond. Ik luisterde geïntregeerd naar de anderen en viel van de ene verbazing in de andere. Dit waren ‘echte’ backpackers, die dingen zeiden als: ‘Ik ben nu drie maanden onderweg,’ en ‘Het afgelopen halfjaar heb ik door Azië gereisd.’

Voor mij was het je reinste surrealisme dat iemand zo lang op reis kon zijn. Ik was over mijn drie weken al in de wolken. Ik hoorde spannende verhalen over Cambodja, de Amazone in Peru, andere culturen, dingen die ik alleen uit de films van Indiana Jones kende. En over wilde strandfeesten. Een jong stel uit Frankrijk had zelfs al een complete wereldreis achter de rug. Terwijl het kampvuur slonk dijde mijn hart steeds verder uit. Gisteren gaapte de grauwe Duitse hemel me nog aan, en nu zat ik hier aan het andere eind van de wereld in een korte broek en hoody tussen

deze stoere mensen. Ik hoorde het vuur knisperen, de golven ruis-
ten en een warme bries woei om mijn gezicht. Het leek een waan-
zinnige droom.

Dat was mijn eerste avond in Nieuw-Zeeland.

Toen iedereen ten slotte naar bed was afgetaaid, bleef ik nog
even zitten. Ik dronk het laatste restje wijn op en voelde me mis-
selijk van de marshmallows en koekjes. Uiteindelijk ging ik ook
in mijn camper liggen en liet de schuifdeur iets open. Het was
donker. Door het raampje kon ik de heldere sterrenhemel zien.
De zee speelde zijn nachtelijke melodie en ik voelde alleen maar
geluk. Ik kon me niet herinneren dat ik ooit zo volkomen in het
hier en nu had geleefd. Ik dacht niet aan werk, klanten, projec-
ten, vroeg me niet af of mijn vervangster haar taak aankon. Ik
had avontuur en een massa vrije dagen voor de boeg. Er verscheen
een brede lach op mijn gezicht. En die was de komende drie we-
ken niet weg te slaan.

De volgende ochtend slenterde het Franse stel van de avond
daarvoor in de zinderende hitte langs mijn bus. Ze groetten me
hartelijk en nodigden me uit om met hen te komen ontbijten.
Even later zat ik aan een campingtafeltje met een mok koffie en
een crêpe voor me. Ik stelde de typisch Duitse vragen: ‘Wat zijn
jullie plannen? Waar gaat de reis nu naartoe?’

‘Geen idee,’ luidde het antwoord.

Ik nam een slok koffie en keek opzij naar de zee. Dat is sterk,
dacht ik. Ik heb eigenlijk ook geen idee.

Terugblikkend kan ik zeggen dat ik eigenlijk nergens enig
idee van had.

Waar is het goed voor?

Waarom hebben we in het Westen altijd overal plannen voor? Of
dat nou voor vandaag, deze week, volgende week of de komende
vijf jaar is. Waarom vragen we: ‘Waar zie je jezelf over tien jaar?’
en niet: ‘Waar zie je jezelf op dit moment?’

Op dat moment aan die ontbijttafel besloot ik deze twee woorden van het Franse koppel – ‘Geen idee’ – tot een soort lijfspreuk te maken. Ik zat daar op een klapstoeltje aan het strand, dronk mijn koffie, keek naar de zee... en liet los. Geen ‘Ik moet verder, ik moet inpakken, ik moet daar en daar naartoe’. Ik ging blanco de dag in, genoot van het feit dat er geen tijdsdruk was. Dat voelde waanzinnig.

Toen het in mijn hoofd schoot, reed ik dwars door Coromandel, boog af in zuidelijke richting en keek naar het voortdurend wisselende, bijna onwerkelijk aandoende landschap, dat uit inhammen, weilanden, bergen en turquoisekleurige beekjes bestond. Op een gegeven moment kwam ik bij het Taupomeer, midden op het Noordereiland van Nieuw-Zeeland. Ik overnachtte in een hostel en leerde weer een heleboel mensen kennen: wereldreizigers, zakenreizigers, avonturiers.

‘Hoe lijkt het je om te gaan parachutespringen?’ stelde iemand voor. En ik dacht: natuurlijk, laten we gaan parachutespringen. Even later liep ik in een rode sprongoutfit naar een vliegtuigje dat klaarstond op de startbaan. Mijn skydivebuddy, Chris, legde uit waar ik op moest letten. Ik was superzenuwachtig, en natuurlijk voelde hij de spanning onder mijn dunne vernisje coole grootdoenerij.

‘Relax, ik doe alles. Jij hoeft alleen maar van de vlucht te genieten!’

Ja, vast, was het enige wat ik kon denken. Je gaat zo direct in een vliegtuigje hoog, hoger, hoogst de lucht in en dan spring je eruit. Voel je je wel helemaal lekker?

Chris zag mijn blik, lachte en begon een lied uit de jaren zeventig van Edwin Starr te zingen: ‘*What is it good for? Absolutely nothing!*’

Toen steeg het toestel op. Twaalfhonderd voet. Twaalf personen zaten dicht op elkaar gepakt in het ruim. Zes van hen, de backpackers, waren bleek om de neus (moet ik toegeven), de andere zes, de springbuddy’s, hadden er niet relaxter bij kunnen zitten. Toen begon het rode lampje te knipperen: nog drie minuten tot de sprong.

2

DE WIJDE WERELD IN

Over een andere boeg

En toen stonden mijn rugzak en ik weer op de luchthaven van Frankfurt. Ik haalde mijn mobieltje tevoorschijn, zette het aan en meteen pingde de ene boodschap na de andere binnen. Vragen en instructies van collega's, deadlines... wat had ik dat allemaal gemist. Maar niet heus.

Het was april, het was koud, en op kantoor was het hectisch als altijd. Geen van mijn collega's had vakantie gehad en hier was niets veranderd; maar ik zou nooit meer dezelfde zijn. Ik was voor drie weken uit het aquarium gevist en in de zee gezet, om daarna te worden teruggeworpen met de woorden: 'Alsjeblieft. Wen er maar weer aan.'

In het begin was ik nog positief, maar de energie die iedereen na een vakantie nog motiveert, verdampde snel. Ik belandde weer in de sleur van de dag, op de sofa voor mijn beeldbuis, speelde FIFA en dook 's avonds op tijd mijn bed in om de volgende dag weer naar het werk te gaan. Net pak, koffie, sigaret, auto, klanten, contracten, provisie. Het backpackgevoel werd steeds dunner.

Gelukkig liet het me niet helemaal los. Nieuw-Zeeland had definitief iets veranderd, maar ik wist niet precies wat. Ik werd een piekeraar, zat vaak zomaar wat te zitten en dacht na. Deze innerlijke strijd mondde medio juni uit in een innerlijk weten: 'Zo kan het niet verder, Nick.'

Ik wilde niet doorgaan met dit werknemersleven. Ik wilde wat beleven, reizen, eropuit, zelf iemand zijn die kon zeggen: 'Wat ik doe? Ik ben op wereldreis. Waar ik straks naartoe ga? Geen idee.'

Ik overpeinsde mijn bestaan als IT-salesman. Ik was op dat moment 22 jaar, had een netto-inkomen van rond de 1150 euro en een auto van de zaak. Ik kon het vervolg van mijn loopbaan uittekenen: hogere omzetten, duurdere pakken, grotere auto's, meer geld, op termijn een eigen verkoopteam, ooit filiaalmanager. Vóór Nieuw-Zeeland bestond mijn visioen uit carrière maken

en bakken met geld verdienen. Na Nieuw-Zeeland gaf het me een vieze smaak in de mond.

‘En, meneer Martin, waar zie je jezelf als je 45 bent?’ vroeg ik mezelf.

‘Hmmm... alles bereikt wat ik wilde, veel geld, spullen, status, vrienden en kennissen die bewonderend naar me opkijken. Ik ben iemand en kan me alles veroorloven.’

Niet dus.

Aanzien, veel geld, materiële dingen najagen... Met welk doel?

Ik deelde mijn gedachten het eerst met mijn collega en mentor Antonio. ‘Antonio, ik voel dat ik de wereld wil zien. Ik verlang naar een sabbatical.’ Antonio keek me lange tijd aan. Enerzijds was hij erg teleurgesteld, omdat hij veel energie in mijn training had gestoken. Maar aan de andere kant begreep hij het ook en steunde me uiteindelijk in mijn voornemen. Zo kwam het dat ik op een gegeven moment thuis achter mijn bureau een notitie uitwerkte: ‘Nick en het sabbatical’. Twee jaar werken voor twee derde van mijn salaris en dan een jaar verlof, waarin het gespaarde geld zou worden uitgekeerd. Ik zag er enorm tegen op mijn chef met dit voorstel te confronteren. Niettemin zat ik een paar dagen later tegenover hem in onze mistroostige vergaderruimte. Buiten regende het, binnen was het koud, in mij gierden de zenuwen.

Ik gaf hem mijn stuk en hij las het door. Af en toe knikte hij, maar hij sprak lange tijd niet. Ten slotte keek hij op, schraapte zijn keel en zei: ‘Luister, Nick. Dit is een klein bedrijf. We hebben je bedrijfsmatig opgeleid. We hebben je nodig. Zoals jij het hier voorstelt werkt het niet.’

De moed zonk me in de schoenen en ik kreeg meteen een brok in mijn keel. In mijn presentatie *Zes jaar wereldreizen – het leukste gat in je cv*, scherts ik graag dat ik bij deze woorden meteen uit mijn stoel sprong, stevig op de grond spuugde en uitriep: ‘IK NEEM ONTSLAG!’

De werkelijkheid was anders: ik begon te huilen. Ik, Nick, die kort daarvoor met een kekke kampeerwagen door Nieuw-Zeeland was getrokken, zat te huilen tegenover mijn leidinggevende. Ik zag mijn droom in duigen vallen, mijn leven als 45-jarige flitste

aan me voorbij, en uiteindelijk deed ik het enige wat ik op dat moment kon doen: ik nam daadwerkelijk ontslag.

Dat ging echter met veel minder schwing dan ik had gewild. Eerder als een hoopje ellende. Want ik deed het bijna in mijn broek van angst om mijn eigen lef. Ik presteerde het immers om mijn eigen zekerheid door te knippen, en nog geen seconde later speelde zich voor mijn geestesoog een gruwelijke film af waarin ik mijn leven aan diggelen gooide. Ik was bang een verkeerde beslissing te nemen die ik niet meer kon terugdraaien. Bovendien vreesde ik het oordeel van mijn omgeving.

‘Ik wil twee dingen zeggen,’ begon mijn chef. ‘Het eerste als vriend, het tweede als chef. Als vriend geef ik je mee dat ik het verdraaid moedig van je vind om deze stap te zetten. Ik wens je alle goeds en hoop dat je niet ergens als dakloze in de goot in Chicago eindigt.’

Hij glimlachte naar me. Hij meende het oprecht en positief.

‘Maar als chef moet ik aan de noodrem trekken. Als je dit meent, kunnen we vanaf nu geen cent meer in je investeren. Als werkgever moet ik aan de zaak en mijn werknemers denken.’

Plof Ik moest terug naar de klantenservice. Geen workshops, seminars, dienstauto meer. Ik nam de scooter van het kleine broertje van mijn beste vriend over en tot het eind van het jaar ging ik met dit vehikel naar het werk. In de winter bevroor mijn adem zodra die mijn neus verliet. Was ik voorheen al slecht gemotiveerd geweest, nu was ik er echt helemaal klaar mee. Maar uiteindelijk was deze laatste periode bij dit bedrijf wel goed voor me. Want ik werd steeds zekerder van mijn beslissing en daardoor viel het afscheid me minder zwaar. Het werd december en er lag een kille, natte herfst achter me. Voor me lonkte een lichten-de toekomst. Als wereldreiziger. Yes, man!

Enkele reis Mexico

Op 1 januari 2010 was ik ein-de-lijk vrij. Het afgelopen halfjaar had één gedachte me op de been gehouden: ‘2010 wordt jouw

jaar!' Het begin van een nieuw tijdperk. Van een nieuw leven. Ik deed in mijn hoofd niet zuinig met grootse, meeslepende omschrijvingen. Terwijl rondom me het vuurwerk flitste en knalde voelde ik in mij een explosie vreugde. Over een paar weken zou ik het zeil hijsen en op de eerste bestemming van mijn wereldreis afstevenen: Mexico.

Ik had geen idee hoe het zou zijn. Ik wist wel wat ik achter me zou laten. En dat was niet minder dan mijn complete leven tot nu toe. Dat het afscheid me zwaarder zou vallen dan ik had verwacht, kwam nog niet bij me op toen de vuurpijlen die nieuwjaarsnacht in de donkere hemel uit elkaar spatten. Dat was ook nog zo toen al mijn vrienden op 7 februari in Café Klug in Würzburg bij elkaar kwamen om me op passende wijze gedag te zeggen. Rijkelijk aangeschoten en gehuld in het T-shirt dat mijn beste vriend me cadeau had gedaan, rolde ik die nacht mijn bed in. Op het T-shirt stond de tekst 'Nick gaat de wereld rond' afgedrukt, en inderdaad was dat precies mijn plan: in 365 dagen de wereld rond. Toen ik in slaap viel, had de Nieuw-Zeelandse van-oor-tot-oor-grijns zich alweer op mijn gezicht genesteld. Ik was er klaar voor.

Op 11 februari escorteerde het hele gezin me naar de luchthaven. Mijn moeder was in de auto al emotioneel en ik kreeg ook een steeds dikkere brok in mijn keel. Ik ben niet zo van de hartverscheurende afscheidstaferelen, maar wat moet je? Daar stond ik dan, te vechten tegen de tranen. Voor iemand die altijd graag als *ein cooler Dude* wilde overkomen, had ik nu wel heel vochtige ogen. Toen mijn broer in zijn zak tastte en me een zippo met de gegraveerde tekst 'Leef je droom' in de handen drukte, gingen ten slotte de sluizen open.

Ik viel in zijn armen en liet hem voorlopig niet meer los. Op een gegeven moment tikte mijn vader hem af alsof ik de meest begeerde dame van het bal was met een lange wachtrij achter zich. Het was roerend. Hij legde zijn handen op mijn schouders, keek me in de ogen en zei: 'Nick, het was mooi om je te leren kennen als de mens die je bent. Als we elkaar straks weerzien, zul je iemand anders zijn.' Toen gaf hij me een hand en drukte me in een stevige omhelzing tegen zich aan. Op dat moment begreep ik nog niet wat

Van DAGELIJKSE SLEUR *naar* AVONTUURLIJKE WERELDREIS

Nick Martin is 23 jaar en niet happy in zijn werk. Na een vakantie in Nieuw-Zeeland besluit hij dat het tijd is voor verandering: hij zegt zijn baan op en laat alles en iedereen achter om een jaar de wereld rond te reizen. Hij wisselt zijn leaseauto in, koopt een enkele reis Mexico en stort zich in het avontuur.

Eén jaar worden er uiteindelijk zes, waarin hij in bizarre situaties belandt. Nick reist door meer dan zeventig landen en wordt gearresteerd, neergeschoten en beroofd. Hij vaart door een orkaan, werkt als reisjournalist en verdient een paar dollar als stripper in Las Vegas. Maar hij leert meer over het leven dan in welke carrière ook. In dit boek deelt Nick zijn passie voor reizen en alles wat het hem gebracht heeft.

***'Spannend, grappig, ontroerend –
dit boek moedigt je zeker aan om te reizen!'***

– The Travelette

www.kosmosuitgevers.nl

**KOS
M•S**

NUR 500
Kosmos Uitgevers,
Utrecht/Antwerpen